

derkaste fig vifse Bestemmelser med Hensyn til denne Arbeidsbog. Nu kan jeg meget godt forstaa, om man vilde fige: Saaledes som Bestemmelsen om denne Arbeidsbog blev vedtagen ved 2den Behandling, har den ikke noget videre Kraftigt ved sig, idet det er overladt til de Paagjældende, om de vilde have Bogen eller ikke. Jeg kunde derfor forstaa, dersom man havde gjort det til Pligt for de Vedkommende, der have Bogen, at vise Bogen frem, lade den paategne og lade fig kontrollere saaledes, som det ogsaa var foreslaaet ved 2den Behandling, at Vedkommende skulde, naar de selv vedtogte at have Bogen. Der havde da været Konsekvents i Udvalgets Flertals Forslag. Jeg vilde for saa vidt have anset det for at være ret heldigt, om et saadant Forslag var blevet stillet, saa det havde været vel egnet til at vise, hvor vidt man — jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk — kan lade sig føre i sin Konsekvents, naar man ensidig fæfster sit Blik paa den ene Side af Sagen. Men jeg maa tilstaa, at naar man iøvrigt tager al Kontrol med disse Bøger bort og kun lader staa, at de Paagjældende skulde gaa omkring med en saadan Bog i Lommen uden nogen som helst Forpligtelse til at melde sig, og uden at der skal skrives Noget i Bogen, er det mig umuligt at se, hvad der vindes. Der vender jeg mig til den ærede Ordfører, som talte om, at det kun er en Formfag. Ja, det er rigtigt; her kan det med Sandhed siges, at det er kun en Formfag med den Legitimation, som ved 2den Behandling vedtoges, naar der ikke til denne Bog knyttes særegne Forfrifter, navnlig i Retning af en yderligere gaaende Kontrol. Jeg kunde tænke mig, at man mente, at det for saa vidt var hensigtsmæssigt, at Vedkommende havde netop denne Bog til sin Legitimation, som han, naar han bliver attraperet som formentlig Bagabond, strax kan faae en Paategning i denne Arbeidsbog om, at nu hører han til Bagabonderne; men naar han ikke skal have en saadan Bog, men kun frivillig har havt den, udsætter man sig for, at han smider Bogen bort, naar han har faaet en saadan Paategning, ligesom det ikke kan nytte at give en saadan Paategning paa Legitimationspapirer, naar det stilles ham frit at have Legitimationspapirer af det ene eller det andet Indhold, idet han da kan bortkaste dem, der ere forsynede med en saadan Paategning, og beholde dem, der maatte være ham behagelige. Men jeg skal bemærke, at for saa vidt det skulde have været denne Betragtning, der havde været den ledende for Udvalget, haves der jo andre Midler, ved hvilke det er muligt, naar en Person er sat i Klasse med mistænkelige omsvævende Personer, at bringe det til de forskjellige Politivrigheders Rundskaab her i Landet. Man har jo „Politivretningerne“, og det er den letteste Ting af Verden at drage Omfarg for, at naar en Person er attraperet paa den omhandlede Maade af Politiet og stemplet

som anført, det da bringes til Politivrighedernes Rundskaab. „Politivretningerne“ ere som bekendt ikke noget offentligt Blad, men en Meddelelsesform, som er meget hensigtsmæssig, idet man derigjennem paa een Tid kan bringe til samtlige Politivrigheders Rundskaab, hvad man mener, det kan være af Interesse for Politiet at være paa det Rene med. Jeg gjentager imidlertid, at naar man sammenholder Udvalgets Flertals Forslag til § 15 med, hvad der er foreslaaet fra anden Side, er det mig ikke muligt at se, at man i Retning af virkelig at kunne kontrollere disse Personer opnaar Noget. I alt Fald opnaar man ikke Noget, der i mindste Maade kan veie op mod de Ulemper, jeg har tilladt mig at hentyde til. Jeg skal selvfølgelig erkjende, at det ærede Udvalgs Flertal, som den ærede Ordfører udtrykte sig, har borttaget det Odiofe og Besværlige for flikkelige Arbeidere i at skulle melde sig hos Politiet og præsentere deres Arbeidsbøger; men jeg tillader mig at formene, at til Gjengjæld for denne Liberalitet fra Udvalgets Flertals Side har man faaet Noget, som vel ikke er fuldt saa odioft og besværligt som det Andet, hvad det Intentione angaar, men som bliver besværligere derved, at det kommer til at virke i større Almindelighed, nemlig Forpligtelsen til at have en Bog.

Naar det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, erklærede, at for saa vidt man overhovedet skulde røre ved Bestemmelserne om Tilfyn med reifende Indlandinge, vilde han nok være med, naar der blev Tale om at skærpe Tilfynet, men derimod ikke, naar der var Tale om at slappe det, saa vil jeg dertil fige, at jeg ingen Tvivl nærer om, at saaledes som Lovforslagets § 15 vedtoges ved 2den Behandling, og som den nu foreslaas affattet under Nr. 11 paa en noget anden Maade, ville i Virkeligheden, jeg vil ikke fige de nu gjældende Bestemmelser blive skærpede, men Tilfynet blive skærpet, idet der nemlig er den store Forskjel, at de Bestemmelser, man nu har, hvor tilfredsstillende de maaffe end kunne synes for den, der læfer de paagjældende Lovbestemmelser igjennem uden at være nøiere bekendt med dem eller nøiere at have undersøgt, hvorledes den senere Lovgivning har stillet sig, og hvor tilfredsstillende de maaffe end kunne synes at være i og for sig paa Papiret, ere i Almindelighed, som de komme til Anvendelse i det praktiske Liv, faare lidet fyldestgjørende, saa at jeg, selv om det maaffe kunde siges, at hvad der er vedtaget ved 2den Behandling, eller hvad der foreslaas under Nr. 11, ikke gaar fuldt saa vidt som de nu gjældende Loves Ord, ingen Tvivl nærer om, at man i Virkeligheden ved at faae nogle Bestemmelser satte ind i Livet, der kunne og skulle overholdes, vil udrette Meget mere end ved at blive staaende ved de Bestemmelser, som man har nu, og som ikke kunne overholdes og ikke blive overholdte,